

สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (Socialist Republic of Vietnam)

เมืองหลวง ฮานอย

ที่ตั้ง ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทางตะวันออกของคาบสมุทรอินโดจีน ระหว่างเส้นลองจิจูดที่ 102 องศา 10 ฟลิปดา-109 องศา 30 ฟลิปดาตะวันออก และเส้นละติจูดที่ 8 องศา 30 ฟลิปดา-23 องศา 22 ฟลิปดาเหนือ มีพื้นที่ 331,689 ตร.กม. (64% ของพื้นที่ประเทศไทย) รูปร่างประเทศยาวคล้ายตัว S ความยาวจากเหนือจรดใต้ 1,650 กม. ส่วนที่แคบที่สุดของประเทศกว้าง 50 กม.

อาณาเขต

ทิศเหนือ	ติดกับจีน 1,297 กม.
ทิศตะวันตก	ติดกับลาว 2,161 กม.
ทิศตะวันตกเฉียงใต้	ติดกับกัมพูชา 1,158 กม. และอ่าวไทย
ทิศตะวันออก	ติดกับทะเลจีนใต้ ชายฝั่งยาว 3,444 กม.

ภูมิประเทศ พื้นที่ 3 ใน 4 ของเวียดนามเป็นภูเขาและป่าไม้ มีความหลากหลายทางชีวภาพสูง เวียดนามมีพื้นที่ราบ 310,070 ตร.กม. ที่เหลือเป็นไหล่เขาและหมู่เกาะมากกว่า 3,000 เกาะ เรียงรายตั้งแต่อ่าวตังเกี๋ยจนถึงอ่าวไทย ภาคเหนือส่วนใหญ่เป็นภูเขาสูง มียอดเขาฟานซีปาน ในจังหวัดลาวกาย สูง 3,143 ม. (สูงที่สุดในคาบสมุทรอินโดจีน) แม่น้ำสำคัญคือ แม่น้ำแดง บริเวณปากแม่น้ำเป็นดินดอนสามเหลี่ยมที่อุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเพาะปลูก และเป็นที่ตั้งของเมืองหลวงฮานอย ภาคกลางเป็นที่ราบสูง เต็มไปด้วยหินภูเขาไฟ หาดทราย เนินทราย และทะเลสาบ ภาคใต้ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูง มีที่ราบลุ่มแม่น้ำโขงเป็นแหล่งเพาะปลูกที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ (40,000 ตร.กม.) และเป็นที่ตั้งของนครโฮจิมินห์ (หรือไซ่ง่อนเดิม)

ภูมิอากาศ เวียดนามมีพื้นที่แคบ แต่ยาว ทำให้ภูมิอากาศแตกต่างกันมาก ภาคเหนือ อากาศค่อนข้างหนาวเย็น มี 4 ฤดู คือ ฤดูใบไม้ผลิ (มี.ค.-เม.ย.) ฤดูร้อน (พ.ค.-ก.ค.) ฤดูใบไม้ร่วง (ก.ย.-พ.ย.) และฤดูหนาว (ธ.ค.-ก.พ.) ภาคกลาง ค่อนข้างร้อน และเผชิญพายุไต้ฝุ่นในช่วงฤดูฝน สร้างความเสียหายให้ทุกปี ภาคใต้มีอากาศร้อนชื้น ตลอดปีมีเพียง 2 ฤดู คือ ฤดูฝน (พ.ค.-ต.ค.) และฤดูแล้ง (พ.ย.-เม.ย.)

ประชากร 97.58 ล้านคน มากเป็นอันดับ 3 ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รองจากอินโดนีเซียและฟิลิปปินส์ และมากเป็นอันดับ 15 ของโลก ชาวเวียดนามหรือกึ่งเป็นชนส่วนใหญ่ของประเทศ 85.7% มีชนกลุ่มน้อย 54 ชนเผ่ากระจายอยู่ตามเทือกเขาและที่ราบสูง คิดเป็น 14.3% ไต้หวัน 1.9% ไทย 1.8% เขมร 1.5% เขมร 1.5% ม้ง 1.2% หนุง 1.1% ฮวา 1% และอื่น ๆ 4.3% สัดส่วนประชากรจำแนกตามอายุ : วัยเด็ก (0-14 ปี) 22.61% วัยรุ่นถึงวัยกลางคน (15-64 ปี) 70.47% วัยชรา (65 ปีขึ้นไป) 6.91% อายุขัยเฉลี่ยของประชากรโดยรวม 76 ปี อัตราการเพิ่มประชากรประมาณ 1% ประชากรที่อยู่ต่ำกว่าเส้นความยากจน 8%

ศาสนา ส่วนใหญ่ไม่นับถือศาสนา 81.8% แต่นับถือบรรพบุรุษและลัทธิต่าง ๆ เช่น ฮวาเหา 1.7% เก๋ไต๋ 0.9% พุทธนิกายมหายาน 7.9% คริสต์นิกายโรมันคาทอลิก 6.6% โปรเตสแตนต์ 0.9% และอิสลาม 0.1%

ภาษา ภาษาราชการคือ ภาษาเวียดนาม ปัจจุบัน ภาษาอังกฤษมีความสำคัญมากขึ้นเป็นภาษาที่ 2 และมีการใช้ภาษาอื่น ๆ อีก เช่น จีน เขมร ฝรั่งเศส และภาษาแถบเทือกเขา (มอญ-เขมร และมาลาโย-โพลีเนเซีย)

การศึกษา อัตราการรู้หนังสือ (อายุ 15 ปีขึ้นไป) 95% ระบบการศึกษาภาคบังคับมีคุณภาพ รัฐบาลให้ความสำคัญต่อการปฏิรูประบบการศึกษา โดยเร่งพัฒนาการศึกษาในระดับต่าง ๆ ให้เทียบเท่ามาตรฐานสากล เพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์รองรับการพัฒนาประเทศ

การก่อตั้งประเทศ

เวียดนามอยู่ภายใต้การปกครองของจีนมากกว่า 1,000 ปี และได้รับอิสรภาพเมื่อปี 2024 ต่อมามีปัญหาขัดแย้งทางศาสนากับฝรั่งเศสในยุคล่าอาณานิคมทำให้ต้องสูญเสียดินแดนให้ฝรั่งเศส และตกเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศสในห้วงปี 2401-2426

การต่อสู้เพื่อเอกราชของเวียดนาม นำโดยโฮจิมินห์ผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์อินโดจีนและผู้นำองค์การสันนิบาตเพื่อเอกราชของเวียดนามหรือเวียดนามห์ (Viet Minh) เริ่มขึ้นเมื่อปี 2484 ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ญี่ปุ่นเข้ายึดครองประเทศในอินโดจีน จนกระทั่งแพ้สงครามเมื่อปี 2488 จักรพรรดิเบาใต้ (Bao Dai) กษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์เหงียนสละราชสมบัติ โฮจิมินห์จึงประกาศเอกราชเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นแบบสาธารณรัฐและจัดตั้งรัฐบาลชั่วคราวขึ้นบริหารประเทศ กลายเป็นจุดเริ่มต้นของสงครามระหว่างเวียดนามกับฝรั่งเศส โดยฝรั่งเศสแพ้สงครามที่เดียนเบียนฟู และมีการจัดทำสนธิสัญญาเจนีวาปี 2497 แต่สหรัฐฯ และชาวเวียดนามในภาคใต้บางส่วนไม่ต้องการรวมกับรัฐบาลของโฮจิมินห์จึงแบ่งเวียดนามออกเป็น 2 ประเทศ โดยใช้เส้นละติจูดที่ 17 องศาเหนือเป็นเส้นแบ่ง เวียดนามเหนือปกครองในระบอบคอมมิวนิสต์ ภายใต้การนำของโฮจิมินห์ ส่วนเวียดนามใต้ปกครองในระบอบประชาธิปไตย

สงครามระหว่างเวียดนามเหนือกับเวียดนามใต้เกิดจากเหตุผลเพื่อการรวมชาติ สหรัฐฯ สนับสนุนเวียดนามใต้และร่วมรบในสงคราม ส่งผลให้สงครามเวียดนามกลายเป็นสมรภูมิรบยืดเยื้อ (ปี 2500-2518) ที่สร้างความสูญเสียอย่างใหญ่หลวงแก่ทั้งสองฝ่าย สหรัฐฯ พ่ายแพ้และประกาศถอนทหารออกจากเวียดนามใต้เมื่อปี 2516 การสู้รบยุติลงหลังจากกองทัพเวียดนามใต้ประกาศยอมแพ้ต่อเวียดนามเหนือเมื่อ 30 เม.ย.2518 เวียดนามเปลี่ยนชื่อเมืองไซ่ง่อนเป็นโฮจิมินห์ (Ho Chi Minh City) เพื่อเป็นเกียรติแก่โฮจิมินห์ผู้นำการต่อสู้เพื่อเอกราชที่เสียชีวิตลงเมื่อปี 2512 และประกาศรวมประเทศโดยเปลี่ยนชื่อเป็นสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามเมื่อ 2 ก.ค.2519

วันชาติ 2 ก.ย. (ตรงกับวันประกาศเอกราชจากฝรั่งเศส 2 ก.ย.2488)

การเมือง ปกครองในระบอบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ ประธานาธิบดีเป็นประมุขและผู้บัญชาการกองทัพ โดยตำแหน่ง

ฝ่ายบริหาร : นรม. เป็นหัวหน้าฝ่ายบริหารดูแลการบริหารประเทศให้เป็นไปตามนโยบายของพรรค คณะผู้บริหารมีวาระ 5 ปี (ปี 2564-2569) การปกครองส่วนภูมิภาคประกอบด้วย 58 จังหวัด กับอีก 5 นคร คือ ฮานอย โฮจิมินห์ ไฮฟอง ดานัง และเกิ่นเทอ แต่ละจังหวัดมีคณะกรรมการประชาชนทำหน้าที่บริหารงานในท้องถิ่นให้เป็นไปตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ นโยบาย และกฎระเบียบต่าง ๆ โดยได้รับงบประมาณจากส่วนกลางโดยตรง ข้าราชการแต่งตั้งโดยตรงจากส่วนกลาง จึงมีอำนาจตัดสินใจอย่างเต็มที่

ฝ่ายนิติบัญญัติ : เป็นระบบสภาเดียว คือ สภาแห่งชาติ (National Assembly) ปัจจุบันมีสมาชิก 500 คน มาจากการเลือกตั้งเมื่อ 23 พ.ค.2564 วาระ 5 ปี สมัยประชุมปีละ 2 ครั้ง ตามรัฐธรรมนูญ สภาแห่งชาติมีอำนาจสูงสุดในการกำหนดนโยบายทั้งภายในและต่างประเทศ ทำหน้าที่บัญญัติและแก้ไขกฎหมาย แต่งตั้งประธานาธิบดีตามที่พรรคเสนอให้การรับรองหรือถอดถอน นรม. ตามที่ประธานาธิบดีเสนอ รวมทั้ง แต่งตั้ง ครม. ตามที่ นรม. เสนอ

ฝ่ายตุลาการ : มี 3 ระดับ คือ ศาลประชาชนสูงสุด ศาลจังหวัดหรือเทียบเท่า ศาลอำเภอหรือเทียบเท่า ฝ่ายทหารมีตุลาการศาลทหาร ประธานศาลในระดับต่าง ๆ แต่งตั้งโดยประธานาธิบดี โดยความเห็นชอบของประชาชนในระดับนั้น ๆ และมีวาระ 5 ปี นอกจากคณะผู้พิพากษาแล้ว ยังมี “ที่ปรึกษาประชาชน” ร่วมด้วย เนื่องจากผู้พิพากษาในเวียดนามไม่จำเป็นต้องมีคุณสมบัติด้านกฎหมาย

พรรคการเมือง : มีพรรคการเมืองเดียวคือ พรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม ยึดแนวทางมาร์กซ์-เลนินในการบริหารประเทศ โดยมีอำนาจสูงสุดตามรัฐธรรมนูญที่ประกาศใช้เมื่อปี 2535 โครงสร้างอำนาจที่หลักของพรรคคอมมิวนิสต์ ประกอบด้วย **คณะกรรมการกลางพรรคฯ** มีจำนวน 200 คน เลือกตั้งโดยผู้แทนสมาชิกพรรคฯ มากกว่า 5.1 ล้านคนทั่วประเทศ ทำหน้าที่กำหนดจัดการประชุมสมัชชาใหญ่พรรคฯ เลือกคณะผู้นำประเทศทุก 5 ปี คณะกรรมการเมือง กำหนดนโยบายด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม รวมทั้งตรวจสอบระบบการทำงานและการปฏิบัติตามมติพรรค) **คณะกรรมการเมือง** (โปลิตบูโร) เลือกตั้งโดยคณะกรรมการกลางพรรคฯ มีจำนวน 18 คน (ประชุมคณะกรรมการกลางพรรคฯ เมื่อ 25 ม.ค.-1 ก.พ. 2564) เป็นศูนย์กลางอำนาจในการกำหนดนโยบายและควบคุมการดำเนินงานที่ ครม.นำไปปฏิบัติให้เป็นไปตามแนวทางที่กำหนด และ**สำนักเลขาธิการ** ทั้งนี้ เลขาธิการพรรคฯ (เลือกโดยคณะกรรมการเมือง) คนปัจจุบันคือนายงเหวียน ฟู่ จ่อง (Nguyen Phu Trong) ซึ่งดำรงตำแหน่งเป็นสมัยที่ 3

เศรษฐกิจ เวียดนามเป็นประเทศกำลังพัฒนา ดำเนินนโยบายปฏิรูปเศรษฐกิจหรือนโยบาย Doi Moi เมื่อ ค.ศ.2529 โดยเปลี่ยนผ่านจากประเทศเกษตรกรรมไปสู่ประเทศอุตสาหกรรม และมีระบบเศรษฐกิจแบบตลาดภายใต้การควบคุมของรัฐบาล กระจายอำนาจทางเศรษฐกิจไปสู่ท้องถิ่นมากขึ้น โดยเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก (World Trade Organization-WTO) เมื่อปี 2550 และจัดทำข้อตกลงการค้าเสรี 16 ฉบับ อาทิ ข้อตกลงการค้าเสรีระหว่างเกาหลีใต้-เวียดนาม ข้อตกลงการค้าเสรีระหว่างสหภาพเศรษฐกิจยูเรเชีย-เวียดนาม และข้อตกลงการค้าเสรีระหว่างสหภาพยุโรป-เวียดนาม ทั้งนี้ เพื่อรักษาการเติบโตเศรษฐกิจอย่างแข็งแกร่ง โดยรัฐบาลเวียดนามเห็นความจำเป็นในการปฏิรูปเศรษฐกิจ อาทิ การปฏิรูปวิสาหกิจที่มีรัฐเป็นเจ้าของ การลดกฎระเบียบราชการที่ยุ่งยาก การเพิ่มความโปร่งใสในภาคธุรกิจ ลดระดับสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ในภาคการธนาคาร และเพิ่มความโปร่งใสในภาคการเงิน อนึ่ง เวียดนามตั้งเป้าหมายพัฒนาประเทศให้เป็นประเทศพัฒนาแล้วและเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ที่มีรายได้ประชากรต่อหัวระดับสูงภายในปี 2588 โดยแบ่งการพัฒนาเป็น 3 ระยะ คือ 1) เป็นประเทศกำลังพัฒนาที่มีอุตสาหกรรมทันสมัยและพื้นฐานประเทศที่มีรายได้ปานกลางค่อนข้างต่ำภายในปี 2568 2) เป็นประเทศกำลังพัฒนาที่มีอุตสาหกรรมทันสมัยและมีรายได้ปานกลางระดับสูงภายในปี 2573 และ 3) เป็นประเทศพัฒนาแล้วที่มีรายได้สูงภายในปี 2588

ทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญของเวียดนาม ได้แก่ ถ่านหิน บอกไซต์ ป่าไม้ น้ำมัน และโลหะมีค่า เช่น ทองคำ และทองแดง ผลผลิตทางการเกษตรที่สำคัญและอยู่ในอันดับต้นของโลก ได้แก่ ข้าว กาแฟ และมะม่วงหิมพานต์ อุตสาหกรรมสำคัญ เช่น การแปรรูปอาหาร สิ่งทอ รองเท้า เครื่องจักร เหมืองแร่ เหล็กกล้า ซีเมนต์ และปุ๋ยเคมี เป็นต้น

สกุลเงิน ตัวอย่างสกุลเงิน : ด่งเวียดนาม (Vietnam Dong-VND)

อัตราแลกเปลี่ยนต่อดอลลาร์สหรัฐ : 22,799.83 ด่งเวียดนาม : 1 ดอลลาร์สหรัฐ

อัตราแลกเปลี่ยนต่อบาท : 1 บาท : 682.13 ด่งเวียดนาม (ต.ค. 2564)

ดัชนีเศรษฐกิจสำคัญ (ปี 2563)

ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) : 271,160 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ : 2.91%

รายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อเดือน : 182.7 ดอลลาร์สหรัฐ

แรงงาน : 53.4 ล้านคน

อัตราการว่างงาน : 3.3%

อัตราเงินเฟ้อ : 3.23%

เงินทุนสำรอง : 94,834 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

หนี้สาธารณะ : 55.3% ของ GDP

หนี้ต่างประเทศ : 47.9% ของ GDP

มูลค่าการส่งออก : 281,500 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้าส่งออก : เครื่องจักรไฟฟ้า เครื่องจักรกล คอมพิวเตอร์ รองเท้า เสื้อผ้า เครื่องประดับ เพอร์นิเจอร์ เครื่องนอน ไฟส่องสว่าง เสื้อผ้าไหมพรม อุปกรณ์สายตา อุปกรณ์การแพทย์ พลาสติก ปลา และยาง

ตลาดส่งออกหลัก : สหรัฐฯ จีน สหภาพยุโรป อาเซียน ญี่ปุ่น และเกาหลีใต้

มูลค่าการนำเข้า : 262,400 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้านำเข้า : วงจรรวมอิเล็กทรอนิกส์ อุปกรณ์ไฟฟ้าสำหรับโทรศัพท์หรือโทรเลขแบบมีสาย หลอดอิเล็กทรอนิกส์ วงจรพิมพ์ น้ำมันปิโตรเลียม น้ำมันที่ได้จากแร่ปิโตรลินัส ถ่านหิน ผลิตภัณฑ์แผ่นรีดทำจากเหล็กหรือเหล็กกล้า และเสื้อผ้าไหมพรม

ตลาดนำเข้าหลัก : จีน เกาหลีใต้ อาเซียน และญี่ปุ่น

มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ : 28,530 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

การทหาร กองทัพประชาชนเวียดนามมีกำลังประจำการทั้งสิ้นประมาณ 560,000 นาย มีประธานาธิบดีเป็นผู้บัญชาการสูงสุดของกองทัพโดยตำแหน่ง และมีสภากลาโหมและความมั่นคง (ประธานาธิบดีเป็นประธาน) เป็นองค์กรที่ปรึกษากำกับดูแล งบประมาณทางทหารปี 2563 ประมาณ 5,500 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

กำลังทางบกเวียดนาม มีกำลังพลประมาณ 480,000 นาย ยุทธโศปกรณ์ที่สำคัญ ได้แก่ รถถังหนัก รถถังเบา รถสายพานลำเลียงพล ปืนใหญ่ลากจูง ปืนใหญ่อัตตาจร จรวดหลายลำกล้อง เครื่องยิงลูกระเบิด อาวุธต่อสู้อากาศยาน อาวุธต่อสู้รถถัง และจรวดนำวิถีพื้นสู่อากาศ ควบคุมการยิงด้วยเรดาร์

ทร. กำลังพลประมาณ 45,000 นาย (รวมนาวิกโยธินประมาณ 27,000 นาย) ศูนย์บัญชาการกองทัพเรือตั้งอยู่ที่เมืองไฮฟอง ยุทธโศปกรณ์ที่สำคัญ ได้แก่ เรือดำน้ำชั้น Kilo และ Sang-O เรือฟริเกตชั้น Gepard, Petya, Savage และ Barnegat เรือคอร์เวต เรือเร็วโจมตีอาวุธนำวิถี เรือเร็วโจมตีตอร์ปิโด เรือเร็วโจมตีปืน เรือตรวจการณ์ เรือยกพลขึ้นบก เรือระบายพล เรือสงครามทุ่นระเบิด เรือสำรวจ เรือลำเลียง เรือตรวจการณ์ขนาดเล็ก เรือน้ำมัน อู่ลอย อากาศนาวิ และยุทธโศปกรณ์ประจำหน่วยนาวิกโยธิน

ทอ. และกองป้องกันภัยทางอากาศ กำลังพลประมาณ 30,000 นาย (กำลังป้องกันภัยทางอากาศ 15,000 นาย) ยุทธโศปกรณ์ที่สำคัญ ได้แก่ เครื่องบินขับไล่ เครื่องบินโจมตี เครื่องบินฝึก เครื่องบินลาดตระเวนถ่ายภาพ เครื่องบินลาดตระเวนทางทะเล เครื่องบินลำเลียง เฮลิคอปเตอร์โจมตีและปราบเรือดำน้ำ เฮลิคอปเตอร์ลำเลียง และจรวดนำวิถี

กำลังป้องกันชายแดน 70,000 นาย หน่วยยามฝั่ง 30,000 นาย กองรักษาความปลอดภัยประจำสุสานโฮจิมินห์ 10,000 นาย กองบัญชาการสงครามอิเล็กทรอนิกส์ 10,000 นาย และทหารกองหนุนประมาณ 5,040,000 นาย

เงินเดือนพื้นฐานใหม่ของ จนท. ลูกจ้างภาครัฐ (public employee) และกองทัพ (armed forces) อยู่ที่ 1,490,000 ด่งเวียดนาม/เดือน เพิ่มจากเดิม 100,000 ด่งเวียดนาม/เดือน

ปัญหาด้านความมั่นคง

ปัญหาด้านความมั่นคงของเวียดนามที่สำคัญ คือ 1) ความขัดแย้งเรื่องการอ้างกรรมสิทธิ์เหนือหมู่เกาะพาราเซลและหมู่เกาะสแปรตลีในทะเลจีนใต้ โดยเฉพาะกับจีน 2) ปัญหาเรือประมงเวียดนามลักลอบทำประมงผิดกฎหมายในน่านน้ำประเทศเพื่อนบ้าน 3) ความเคลื่อนไหวของกลุ่มต่อต้านรัฐบาลเพื่อโค่นล้มพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม และเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบอบประชาธิปไตย และ 4) การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อสังคมออนไลน์เกี่ยวกับประเด็นทางการเมืองและสังคมในเชิงต่อต้านรัฐ

สมาชิกองค์การระหว่างประเทศ ที่สำคัญ เช่น ADB, APEC, ARF, ASEAN, CICA, CP, EAS, FAO, G-77, IAEA, IBRD, ICAO, ICC (NGOs), ICRM, IDA, IFAD, IFC, IFRCs, ILO, IMF, IMO, IMSO, Interpol, IOC, IOM, IPU, ISO, ITSO, ITU, MIGA, NAM, OIF, OPCW, PCA, UN, UNCTAD, UNESCO, UNIDO, UNWTO, UPU, WCO, WFTU (NGOs), WHO, WIPO, WMO, WTO

วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เวียดนามยังขาดแคลนนักวิทยาศาสตร์ นักวิชาการ นักค้นคว้า และนักวิจัย เนื่องจากได้รับการจัดสรรงบประมาณการวิจัยและการพัฒนา (Research and Development-R&D) ในระดับต่ำ (ร้อยละ 2 ของงบประมาณทั้งหมด) แต่ก็ได้รับการสนับสนุนจากภาคเอกชนเพิ่มขึ้นอย่างมากจาก

ร้อยละ 30 เมื่อปี 2558 เป็นร้อยละ 48 เมื่อปี 2563 ของการลงทุนทั้งหมดในภาควิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เนื่องจากภาคเอกชนให้ความสำคัญและตระหนักว่า วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมเกือบทุกด้าน เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันเศรษฐกิจ และปรับปรุงผลิตภาพแรงงาน โดยเฉพาะในยุคการปฏิวัติอุตสาหกรรม 4.0 และในห่วงโซ่มูลค่าที่กำหนดเป้าหมายเป็นประเทศพัฒนาแล้วที่มีรายได้สูงในปี 2588 นอกจากนี้ เวียดนามมีแผนการสร้างเครือข่ายนักวิทยาศาสตร์เวียดนามโพ้นทะเลและริเริ่มเครือข่ายศูนย์วิจัยที่มีชื่อเสียง เพื่อเชื่อมโยงสถาบันวิทยาศาสตร์แห่งชาติที่สำคัญกับสถาบันหุ้นส่วนในต่างประเทศ จูงใจให้ชาวเวียดนามโพ้นทะเลที่มีความรู้ ความชำนาญ ทั้งทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเดินทางกลับประเทศ เพื่อถ่ายทอดและพัฒนาเทคโนโลยีในเวียดนาม ด้านเทคโนโลยี เวียดนามนำเทคโนโลยี โดยเฉพาะเทคโนโลยีดิจิทัลมาปรับใช้ในหลายภาคส่วน โดยเฉพาะภาคอุตสาหกรรม เนื่องจากรัฐบาลเวียดนามเล็งเห็นว่า เศรษฐกิจดิจิทัลเป็นแรงขับเคลื่อนที่สำคัญสำหรับการพัฒนา และได้อนุมัติโครงการเปลี่ยนผ่านสู่ดิจิทัลแห่งชาติ (National Digital Transformation Program) จนถึงปี 2568 วิสัยทัศน์สู่ปี 2573 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อปรับเปลี่ยนประเทศสู่ความเป็นดิจิทัล และบุกเบิกการทดลองเทคโนโลยีและโมเดลใหม่ ๆ ภายในปี 2573 ทั้งนี้ เวียดนามจัดอยู่อันดับ 55 จาก 79 ประเทศในการจัดอันดับการเปลี่ยนแปลงและการเชื่อมต่อทางดิจิทัลระดับโลก ประจำปี 2563 ด้านดาวเทียม เวียดนามเป็น 1 ใน 5 ประเทศในอาเซียนที่มีเทคโนโลยีด้านดังกล่าว นอกจากสิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย และไทย โดยพัฒนาการผลิตดาวเทียมที่ละชั้น เป้าหมายเพื่อควบคุมและพัฒนาดาวเทียมที่มีน้ำหนักสูงถึง 180 กก.

การขนส่งและโทรคมนาคม ทางบก มีถนนครอบคลุมทั่วประเทศ ระยะทางยาว 206,633 กม. เชื่อมต่อกับ จีน ลาว และกัมพูชา ระบบราง มีเส้นทางรถไฟยาว 2,632 กม. และเชื่อมต่อไปยังจีน มองโกเลีย และรัสเซีย รวมทั้งมีแผนพัฒนารถไฟความเร็วสูงเชื่อมภาคเหนือกับภาคใต้ สร้างถนน Motorway เชื่อมจากเหนือจรดใต้ ส่วนเมืองใหญ่ได้แก่ กรุงเทพมหานครและนครโฮจิมินห์มีโครงการสร้างระบบขนส่งมวลชนด้วยรถไฟฟ้าใต้ดินและบนดิน ความยาวทั้งสิ้น 19.7 กม. โดยเริ่มก่อสร้างรถไฟฟ้าใต้ดินสายแรกในนครโฮจิมินห์ความยาว 1.8 กม. เชื่อมระหว่างสถานีไซ่ง่อน โอเปราเฮาส์กับทางรถไฟฟ้านบนดิน ใกล้สวนบาเชิน ทางน้ำ มีโครงข่ายการเดินเรือในประเทศยาว 47,130 กม. และมีท่าเรือ (ทางทะเล) ขนาดใหญ่ 19 แห่ง ที่สำคัญคือ ท่าเรือไฮฟอง ทางภาคเหนือ ท่าเรือดานัง และท่าเรือนานาชาติ Cam Ranh ในภาคกลาง และท่าเรือโฮจิมินห์ในภาคใต้ ทางอากาศ มีท่าอากาศยานพลเรือน 23 แห่ง ท่าอากาศยานระหว่างประเทศที่ใหญ่ที่สุดคือ ท่าอากาศยานเตินเซินญีต ที่นครโฮจิมินห์ และมีโครงการสร้างท่าอากาศยานระหว่างประเทศขนาดใหญ่ของภูมิภาค จังหวัดด่งนาย ในภาคใต้ กำหนดแล้วเสร็จในปี 2568 รวมทั้งมีแผนจะพัฒนาสายการบินเวียดนามเป็นสายการบินใหญ่อันดับ 2 ของภูมิภาค โทรคมนาคม มีผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ปี 2563 ประมาณ 38.44 ล้านคน จำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตประมาณ 64 ล้านคน (คิดเป็น 67% ของประชากรทั้งหมด) รหัสอินเทอร์เน็ตประเทศ .vn มีระบบเคเบิลใต้น้ำเชื่อมต่อกับไทย ฟิลิปปินส์ ญี่ปุ่น และสหรัฐฯ มีสถานีดาวเทียมที่ได้รับความช่วยเหลือจากอดีตสหภาพโซเวียต 2 แห่ง มีดาวเทียมสื่อสาร “Vinasat 1” มูลค่า 200 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ส่งขึ้นสู่วงโคจรเมื่อปี 2551 และ “Vinasat 2” เมื่อ พ.ศ. 2555

การเดินทาง สายการบินไทยมีเที่ยวบินตรงท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ-ฮานอย (1 ชม. 50 นาที) และนครโฮจิมินห์ (1 ชม. 30 นาที) สายการบิน Bangkok Airways ให้บริการเที่ยวบินจากท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ-ฮานอย นครโฮจิมินห์ และดานัง สายการบิน Air Asia มีเที่ยวบินตรงดอนเมือง-ฮานอย นครโฮจิมินห์ ดานัง และญาจาง สายการบินนกแอร์ให้บริการเที่ยวบินตรงท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ-โฮจิมินห์ ขณะที่เวียดนามมี สายการบิน Vietnam Airlines สายการบิน VietJet Air และสายการบิน Jetstar Airways ระหว่างฮานอย-ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ และนครโฮจิมินห์-ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ เป็นต้น เวลาในเวียดนามเท่ากับเวลาในประเทศไทย (UTC +7 ชม.) นักท่องเที่ยวไทยเดินทางเข้าเวียดนามได้โดยไม่ต้องขอรับการตรวจลงตราและสามารถอยู่ในเวียดนามได้ 30 วัน แต่ในห้วงการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) เวียดนามบังคับใช้มาตรการกักตัวผู้ที่เดินทางมาจากต่างประเทศ 7 วัน

สถานการณ์สำคัญที่น่าติดตาม 1) การปราบปรามกลุ่มต่อต้านรัฐบาลเวียดนามทั้งในและต่างประเทศ ๒) ความเคลื่อนไหวของเวียดนามกรณีปัญหาขัดแย้งในทะเลจีนใต้และการดำเนินความสัมพันธ์กับจีน และ ๓) การแข่งขันอิทธิพลของมหาอำนาจในอินโดจีน/ลุ่มน้ำโขง รวมทั้งเวียดนาม

ความสัมพันธ์ไทย-เวียดนาม

ไทยและเวียดนามสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตครบรอบ 45 ปี เมื่อ 6 ส.ค.2564 ความสัมพันธ์เป็นไปโดยราบรื่น และมีการแลกเปลี่ยนการเยือนระหว่างกันอย่างต่อเนื่อง (ล่าสุด นรม. งหวียน ซวน ฟุก ของเวียดนามเยือนไทยอย่างเป็นทางการครั้งแรกเมื่อ 17-19 ส.ค.2560 หลังจากดำรงตำแหน่งเมื่อ เม.ย.2559) มีความร่วมมือและประสานงานอย่างใกล้ชิดทั้งด้านการเมือง การทหารและความมั่นคง การค้า การลงทุนด้านประมง แรงงาน ด้านอาญา พลังงาน การท่องเที่ยว ความร่วมมือด้านวิชาการ ความร่วมมือเพื่อการพัฒนา รวมทั้งความร่วมมือในภูมิภาค ในกรอบพหุภาคี และส่งเสริมกันและกันในเวทีระหว่างประเทศ การพัฒนาความสัมพันธ์และความร่วมมือที่ผ่านมายุบยั้งบนพื้นฐานของผลประโยชน์ร่วมกันในเชิงหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ ส่วนปัญหาความขัดแย้งระหว่างไทย-เวียดนามส่วนใหญ่สามารถแก้ไขปัญหาคล่องตัวโดยสันติวิธี ทั้งในเรื่องปัญหาประมง ปัญหาการจัดระเบียบทางทะเล

ด้านการค้า ปี 2563 เวียดนามเป็นคู่ค้าอันดับ 6 ของไทยในโลก และอันดับ 3 ของไทยในอาเซียน รองจากมาเลเซียและสิงคโปร์ มูลค่าการค้าทวิภาคีรวม 16,619 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ไทยและเวียดนามกำหนดเป้าหมายเพิ่มมูลค่าการค้าระหว่างกันสูงถึง 20,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ภายในปี 2563 และ 25,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ภายในปี 2568) ลดลงจากปี 2562 คิดเป็น 940 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ลดลงร้อยละ 5.4) ไทยเป็นฝ่ายได้เปรียบดุลการค้า 5,709 ล้านดอลลาร์สหรัฐ สำหรับการส่งออกปี 2563 เวียดนามเป็นตลาดส่งออกอันดับ 1 ของไทยในอาเซียน และเป็นตลาดส่งออกอันดับ 5 ของไทยกับโลก โดยไทยส่งออกไปเวียดนามมูลค่า 11,164 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ลดลงจากช่วงเดียวกันของปี 2562 คิดเป็น 951 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ลดลงร้อยละ 7.9) ขณะที่เวียดนามเป็นแหล่งนำเข้าอันดับ 4 ของไทยในอาเซียน รองจากมาเลเซีย สิงคโปร์ และอินโดนีเซีย และเป็นแหล่งนำเข้าอันดับ 10 ของไทยจากทั่วโลก โดยปี 2563 ไทยนำเข้าจากเวียดนามมูลค่า

5,455 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นจากปี 2562 คิดเป็น 11 ล้านดอลลาร์สหรัฐ สินค้าส่งออกของไทย : ยานพาหนะ อุปกรณ์และส่วนประกอบ เครื่องใช้ไฟฟ้า เครื่องอิเล็กทรอนิกส์ เม็ดพลาสติก เคมีภัณฑ์ สินค้ากสิกรรม น้ำมันสำเร็จรูป สิ่งทอ น้ำตาลทรายและกากน้ำตาล และเครื่องดื่ม สินค้านำเข้าจากเวียดนาม : เครื่องอิเล็กทรอนิกส์ เครื่องใช้ไฟฟ้า เหล็ก เหล็กกล้าและผลิตภัณฑ์ ยานพาหนะ อุปกรณ์และส่วนประกอบ น้ำมันดิบ สิ่งทอ สินค้า กสิกรรม เคมีภัณฑ์ สินค้าประมง รองเท้าและชิ้นส่วน ด้านการลงทุน ไทยลงทุนในเวียดนามสูงเป็นอันดับ 9 จาก 140 ประเทศที่เข้ามาลงทุนในเวียดนาม โครงการลงทุนรวม 626 โครงการ มูลค่ากว่า 12,783.91 ล้านดอลลาร์สหรัฐ สาขาการลงทุนที่สำคัญ ได้แก่ โครงสร้างพื้นฐาน เขตอุตสาหกรรม อสังหาริมทรัพย์ การเกษตร ค้าปลีก พลังงาน สิ่งแวดล้อม เทคโนโลยีขั้นสูง และอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น

ข้อตกลงสำคัญ : ไทยกับเวียดนามมีความตกลงและบันทึกความเข้าใจมากกว่า 50 ฉบับ ที่สำคัญคือ ความตกลงจัดตั้งคณะกรรมการการร่วมว่าด้วยความร่วมมือทางเศรษฐกิจ (18 ก.ย.2534) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือในอุตสาหกรรมก๊าซธรรมชาติ (30 ต.ค.2534) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือเรื่องการผลิตข้าวและส่งออกข้าว (19 ส.ค.2535) ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการเก็บภาษีซ้อน (23 ธ.ค.2535) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านการท่องเที่ยว (16 มี.ค.2535) ความตกลงทางด้านวัฒนธรรม (8 ส.ค.2539) ความตกลงว่าด้วยการแบ่งเขตทางทะเลระหว่างไทยและเวียดนามในอ่าวไทย (9 ส.ค.2540) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือในการควบคุมยาเสพติด สารออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท และสารตั้งต้น (7 ต.ค.2541) บันทึกความเข้าใจระหว่างกองทัพเรือไทยกับกองทัพเรือเวียดนามว่าด้วยการลาดตระเวนร่วมและการจัดตั้งโครงการติดต่อสื่อสาร (14 มิ.ย.2542) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการเกษตร (21 ก.ค.2546) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการศึกษา (20 ก.พ.2547) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านวิชาการ (20 ก.พ.2547) ความตกลงว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม (21 ก.พ.2547) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือในการจัดการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะสตรีและเด็ก และการช่วยเหลือเหยื่อการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านแรงงาน (มิ.ย.2559) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม (ส.ค.2560) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านเศรษฐกิจและการค้า (ส.ค.2560) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านไปรษณีย์ โทรคมนาคม สารสนเทศ และเทคโนโลยีดิจิทัล (ส.ค.2560) และบันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือระหว่างธนาคารแห่งชาติเวียดนามกับธนาคารแห่งประเทศไทย (ส.ค.2560) เป็นต้น

นายฝั่ม มิญ จีญ
(Pham Minh Chinh)

ตำแหน่ง	นรม.เวียดนาม (คนที่ 9) สมาชิกกรมการเมือง (Politburo) ลำดับที่ 3
เกิด	10 ธันวาคม 2501 (อายุ 63 ปี/2564) ที่จังหวัดทัญฮว่า ภาคเหนือ
สถานภาพ	สมรส มีบุตร 2 คน เป็นบุตรสาว 1 คน และบุตรชาย 1 คน
การศึกษา	
ส.ค.2525-ก.ย.2527	- ประธานสมาคมนักศึกษาเวียดนามในโรมาเนีย
ปี 2527	- ปริญญาตรี ด้านวิศวกรรมโยธาและก่อสร้างอุตสาหกรรม เอกโครงสร้างเหล็ก มหาวิทยาลัย Bucarest Construction โรมาเนีย
ปี 2543	- ปริญญาเอก ด้านกฎหมาย
9 มี.ค.2553	- ดำรงตำแหน่งรองศาสตราจารย์ด้านวิทยาศาสตร์ความมั่นคง
ไม่ระบุปี	- ศึกษาหลายหลักสูตรที่สถาบันการเมืองแห่งชาติ Hoc Ho Chi Minh และได้รับปริญญาในระดับสูง ด้านทฤษฎีทางการเมือง
ประวัติการทำงาน	
ส.ค.2525-ก.ย.2527	- เลขานุการคณะกรรมการสหภาพยุวชนคอมมิวนิสต์โฮจิมินห์ในโรมาเนีย
ก.ค.-ก.ย.2528	- ฝึกอบรมกิจการต่างประเทศ สถาบันวิเทศสัมพันธ์ (สถาบันการทูตแห่งเวียดนามในปัจจุบัน) กระทรวงการต่างประเทศ
ม.ค.2528-ส.ค.2530	- เจ้าหน้าที่ข่าวกรอง กอง 6 กรมข่าวกรอง สังกัดหน่วยต่อต้านข่าวกรองของเวียดนาม (General Department of Security-GDS) กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ
ก.ค.-ก.ย.2528	- อบรมกิจการต่างประเทศ สถาบันวิเทศสัมพันธ์ (สถาบันการทูตแห่งเวียดนามในปัจจุบัน) กระทรวงการต่างประเทศ

- ก.ย.2529-ก.ค.2530 - อบรมที่ School of Intelligence (International Academy ในปัจจุบัน) กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ
- ส.ค.2530-ม.ค.2532 - เจ้าหน้าที่ข่าวกรอง หน่วยข่าวกรองในภูมิภาคภาคใต้ กรมข่าวกรอง สังกัด GDS กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ
- ม.ค.2532-ม.ค.2533 - เจ้าหน้าที่ข่าวกรอง กรมข่าวกรองในภูมิภาคภาคใต้ สังกัดหน่วยข่าวกรอง เวียดนาม (General Department of Intelligence-GDI)
- ม.ค.2533-มี.ค.2534 - เจ้าหน้าที่ข่าวกรอง กรมยุโรปและอเมริกา สังกัด GDI กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ
- มี.ค.2534-พ.ย.2537 - เจ้าหน้าที่กระทรวงการต่างประเทศ เลขานุการตรี เลขานุการโท สถานเอกอัครราชทูตเวียดนาม/บูคาเรสต์ โรมานี
- พ.ย.2537-พ.ค.2542 - จนท.ข่าวกรอง กรมยุโรป สังกัด GDI กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ
- คณะทำงานของเลขานุการผู้นำกระทรวงความมั่นคงสาธารณะ
- ส.ค.2539-ม.ค.2540 - อบรมที่ People's Security University (People's Security Academy ในปัจจุบัน) กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ
- ก.ย.2532-ก.ย.2544 - อบรมทฤษฎีการเมืองระดับสูง ที่ Senior Party School (Ho Chi Minh National Academy of Politics ในปัจจุบัน)
- พ.ค.2542-พ.ค.2549 - รองผู้อำนวยการและผู้อำนวยการกรมข่าวกรองเศรษฐกิจ-วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม สังกัด GDI กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ
- พ.ค.2549-ธ.ค.2552 - รองผู้อำนวยการ GDI รับผิดชอบข่าวกรองเศรษฐกิจ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ
- เม.ย.2550 - ได้รับการเลื่อนยศเป็นพลตรี (ตำรวจ)
- ธ.ค.2552-ส.ค.2553 - รองผู้อำนวยการและผู้อำนวยการกรมใหญ่วิศวกรรม-โลจิสติกส์ กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ
- ก.ค.2553 - ได้รับการเลื่อนยศเป็นพลโท (ตำรวจ)

ประวัติทางการเมือง

- ส.ค.2553-ส.ค.2554 - รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงความมั่นคงสาธารณะ รับผิดชอบวิศวกรรม โลจิสติกส์ การคลัง วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสิ่งแวดล้อม
- สมาชิกคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์ ในการประชุมสมัชชาใหญ่ พรรคคอมมิวนิสต์ สมัยที่ 11
- ส.ค.2554-ก.พ.2558 - สมาชิกคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์ ในการประชุมสมัชชาใหญ่ พรรคคอมมิวนิสต์ สมัยที่ 11
- เลขานุการคณะกรรมการพรรคคอมมิวนิสต์ประจำจังหวัดกว๋างนิญ

ก.พ.2558-ม.ค.2559

- สมาชิกคณะกรรมการพรรคคอมมิวนิสต์ทหารเขต 3 กระทรวงกลาโหม
- สมาชิกคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์
- รองประธานคณะกรรมการอิการรงค์กรของคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์
- คณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์ ในการประชุมสมัชชาใหญ่พรรคคอมมิวนิสต์ สมัยที่ 12

ก.พ.2559-เม.ย.2564

- สมาชิกกรมการเมือง (Politburo)
- สมาชิกกรมการเมือง (Politburo)
- เลขานุการคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์
- ประธานคณะกรรมการอิการรงค์กรของคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์
- ประธานคณะอนุกรรมาธิการด้านความมั่นคงการเมืองภายในของคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์
- สมาชิกคณะกรรมการกลางขับเคลื่อนการต่อต้านการทุจริต
- สมาชิกสภาแห่งชาติ
- ประธานสมาคมมิตรภาพของสมาชิกรัฐสภาเวียดนาม-ญี่ปุ่น
- คณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์ ในการประชุมสมัชชาใหญ่พรรคคอมมิวนิสต์ สมัยที่ 13

๒๐ ม.ค.2561

- รองประธานคณะอำนวยการสร้างเขตเศรษฐกิจพิเศษ

๕ เม.ย.2564-ปัจจุบัน

- นายกรัฐมนตรี

คณะผู้เฝ้าเวียดนาม

เลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม	Nguyen Phu Trong
ประธานาธิบดี	Nguyen Xuan Phuc
รองประธานาธิบดี	Vo Thi Anh Xuan
ประธานสภาแห่งชาติ	Vuong Dinh Hue

คณะรัฐมนตรี

นรม.	Pham Minh Chinh
รอง นรม.	Truong Hoa Binh
	Vu Duc Dam
	Pham Binh Minh
	Le Minh Khai
	Le Van Thanh
รมว.กระทรวงกลาโหม	Phan Van Giang
รมว.กระทรวงความมั่นคงสาธารณะ	To Lam
รมว.กระทรวงการต่างประเทศ	Bui Thanh Son
รมว.กระทรวงกิจการภายใน	Pham Thi Thanh Tra
รมว.กระทรวงยุติธรรม	Le Thanh Long
รมว.กระทรวงวางแผนและการลงทุน	Nguyen Chi Dung
รมว.กระทรวงการคลัง	Ho Duc Phoc
รมว.กระทรวงการค้าและอุตสาหกรรม	Nguyen Hong Dien
รมว.กระทรวงเกษตรและพัฒนาชนบท	Le Minh Hoan
รมว.กระทรวงขนส่ง	Nguyen Van The
รมว.กระทรวงก่อสร้าง	Nguyen Thanh Nghi
รมว.กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	Tran Hong Ha
รมว.กระทรวงข่าวสารและการสื่อสาร	Nguyen Manh Hung
รมว.กระทรวงแรงงาน ทหารพิการ และสังคมสงเคราะห์	Dao Ngoc Dung
รมว.กระทรวงวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว	Nguyen Van Hung
รมว.กระทรวงศึกษาธิการและการฝึกอบรม	Nguyen Kim Son
รมว.กระทรวงสาธารณสุข	Nguyen Thanh Long
รมว.กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	Huynh Thanh Dat

รมว. และประธานสำนักงานรัฐบาล

Tran Van Son

ผู้ตรวจการรัฐ

Doan Hong Phong

ประธานคณะกรรมการกิจการชนกลุ่มน้อย

Hau A Lenh

ผู้ว่าการธนาคารชาติเวียดนาม

Nguyen Thi Hong

(ต.ค.2564)